

Debreceni Ítéltábla

Gf.III.30.336/2024/5.

A Debreceni Ítéltábla az „Felszámoló Társaság” (Cégjegyzékszám, cím, felszámolóbiztos: Név) felszámoló meghatalmazása alapján eljáró Dr. Dankó Marianna Ügyvédi Iroda (cím, ügyintéző: dr. Dankó Marianna ügyvéd) által képviselt Felperes „felszámolás alatt” (Cégjegyzékszám, cím) felperesnek – a dr. Kandi Erzsébet ügyvéd (cím) által képviselt Alperes (cím) alperes ellen jognyilatkozat érvénytelensége iránti perben a Debreceni Törvényszék 2024. október 3. napján kelt 1.G.40.062/2023/60. számú ítélete ellen az alperes 63. sorszámu (68. sorszámon pontosított) fellebbezése alapján az alulírott napon – tanácsülésen – meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének a nem fellebbezett részét nem érinti, a fellebbezett részét részben megváltoztatja, mellőzi az alperes részére 2021-ben történt további 3 300 000 (hárommillió-háromszázezer) Ft osztalékfizetés érvénytelenségének a megállapítását, az alperes marasztalásának a főösszegét 188 200 000 (száznolcvannyolcmillió-kétszáz) Ft-ra leszállítja, mellőzi az alperesnek 3 300 000 Ft kamat megfizetésére kötelezését, a keresetet ezekben a részeiben is elutasítja, az alperes által fizetendő elsőfokú perköltséget 8 273 585 (nyolcmilliókétszázhetvenháromezer-ötszáznyolcvanöt) Ft-ra, az általa az államnak fizetendő kereseti illeték összegét 1 425 000 (egymilliónégy százhuszonötezer) Ft-ra leszállítja, a felperes által az államnak fizetendő kereseti illeték összegét 75 000 (hetvenötezer) Ft-ra felemeli.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletének a fellebbezett részét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 3 594 900 (hárommillióöttszázkilencvennégyezer-kilencszáz) Ft másodfokú perköltséget.

Ez ellen az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

[1] Az elsőfokú ítéletben megállapított tényállás szerint a két tag által 1999. november 15-én – illatszer nagykereskedelem főtevékenységgel – megalapított felperes 2012. február 14-étől egyszemélyes társaság. Egyedüli tagja és ügyvezetője az alperes.

A felperes a tevékenysége során a (2017. február 9-től felszámolás alatt álló) Kft1-vel, majd a Kft.2-vel, 2019. első negyedévtől pedig a Kft.3-vel volt kapcsolatban, amely cégeknek egyaránt Tag1 és Tag2 voltak a tagjai, illetve ügyvezetői.

A Kft.3 tényleges kereskedelmi tevékenységet nem folytatott. Látszólagos tevékenysége (banki ügyintézés, fuvarszervezés) számlakibocsátáson túl tényleges gazdasági tartalmat nem hordozott. Az általa kibocsátott számlákon szereplő áru felett tulajdonjogot nem szerzett, azt soha nem birtokolta, a számlákon feltüntetett gazdasági eseményeket nem ő teljesítette.

A Nemzeti Adó- és Vámhivatal (a továbbiakban: adóhatóság) 2020. március 13-án a Kft.3-vel szemben ideiglenes biztosítási intézkedést foganatosított, a bankszámláit zárolta.

A felperes 2020. március 19-én a 2020/19. számú proforma számla alapján a Kft.3 zárolt számlájára utalt át 15 045 692 Ft-ot, amit a Kft.3 nem tudott a felperesnek visszafizetni. A felperes ezt követően megszüntette vele a gazdasági kapcsolatot.

Az adóhatóság 2020. július 12-én a Kft.3-val szemben folytatott adóellenőrzési eljárásban nyilatkoztatta az alperest mint adóelkerülő adózókkal kapcsolatban álló adózó képviselőjét.

Az alperes 2020. augusztusában a felperes szétválásával (kiválással) új gazdasági társaság, a felperessel azonos székhelyű Korlátolt Felelősségű Társaság.4 (a továbbiakban: Kft.4) létrehozását határozta el. A cégbíróság a kiválással létrejött céget a 2020. augusztusban benyújtott kérelemre – a 2020. október 31-vel készült kiválási terv alapján – 2021. április 22. napjával jegyezte be a cégjegyzékbe. A felperes 149 319 908 Ft értéken nyilvántartott ingatlanainak a tulajdonjoga került a Kft.4-hez, a felperesnél maradt 114 885 000 Ft pénzeszköz, illetve 1 500 000 Ft forgóeszköz, és az összes, 132 399 000 Ft kötelezettség. A kiválás következtében a felperes vagyona 152 820 000 Ft-tal csökkent. A felperes a kiváláskor 41 886 655 Ft osztalék-fizetésről döntött, amiből 3 300 000 Ft 2021. augusztus 1-jén kifizetett az alperesnek.

Az adóhatóság a 2021. január 26-án kézbesített megbízólevéllel 2019. január 1-től 2020. március 31-ig terjedő időszakra vonatkozóan általános forgalmi adó adónemben utólagos adóellenőrzést végzett a felperessel szemben.

2021. február 26-án a felperes a 4/2021. (02.26.) számú „beszámoló elfogadása” taggyűlési határozattal arról döntött, hogy a tag a 2020. évi mérlegbeszámolóban kimutatott 188 506 000 Ft adózott eredményből 188 500 000 Ft-ot osztalékkifizetésre fordít. A felperes – a főkönyvi kivonatai szerint – 2021. január és július 31. között 191 800 000 Ft osztalékot fizetett ki az alperesnek.

A felperes 2021. március 22-én adásvételi szerződést kötött az alperessel mint vevővel az FRSZ1 forgalmi rendszámú ... típusú gépjárműre. A szerződés szerint az alperes a felperesnek megfizette a 7 000 000 Ft vételárat. A jármű könyv szerinti értéke 5 000 000 Ft volt.

Az adóhatóság 2021. július 22-én elektronikus úton küldte meg a felperesnek az adóellenőrzés megállapításait tartalmazó ... iktatószámú jegyzőkönyvet, amelyben a revízió – egyebek között – megállapította, hogy a Kft.3-tól befogadott számlák nem hiteles bizonylatok, azok alapján általános forgalmi adó levonási jogot gyakorolni nem lehet. Az adóhatósági jegyzőkönyv táblázatban tartalmazta a felperes által a Kft.3-tól befogadott számlák alapján jogosulatlanul levonásba helyezett áfát. A jegyzőkönyv megállapításaira a felperes észrevételt tett.

Az adóhatóság a felperesnek 2021. október 7-én kézbesített ... számú határozatával – az adóellenőrzés megállapításainak a kihatásaként – a felperes terhére 311 489 000 Ft adóhiányt és 32 702 000 Ft késedelmi pótlékot állapított meg, valamint 155 745 000 Ft adóbírságot szabott ki. A határozat indokolása tartalmazta, hogy a felperes a vizsgált időszakban a termékeket alacsonyabb áron szerezte be mint azok a külföldi beszállítóktól beszerezhetőek lettek volna, azonban a Kft.4 és Kft.2 által kiállított olyan számlák alapján vont le áfát, amelyek mögötti gazdasági események nem a számlán szereplő felek között valósultak meg, a számlákon feltüntetett áfát pedig a számla kiállítója nem fizette meg. Azzal, hogy „valahol a számlázási láncban elkerülték az adófizetést” árelőnyre tett szert. A felperes a csalás kizárására vonatkozó ellenőrzési cselekményeket elmulasztotta, megelégedett csupán a cég létezésére vonatkozó információkkal, nem tett meg minden tőle elvárható intézkedést annak érdekében, hogy az ügyletei ne vezessenek adókijátszáshoz. A számla kiállítóval szemben a felperes által tanúsított magatartás még az általa más partnerekkel szemben tanúsított magatartástól is eltért.

A felperes az adóhatósági határozat elleni fellebbezési jogáról az adóbírság 50%-os mérséklési lehetőségére figyelemmel lemondott, a 311 489 000 Ft adóhiányt, valamint a kiszabott adóbírság 50 %-át megfizette, ehhez az alperes tagi kölcsönt nyújtott.

A felperes a 2022. március 2-án benyújtott kérelmében maga kérte a fizetéseképtelenségének a megállapítását és a felszámolásának az elrendelését, amit a Debreceni Törvényszék 2022. április 11-ei kezdő időponttal elrendelt. A felszámolási eljárásban a Nemzeti Adó- és Vámhivatal ... Vármegyei Adó-és Vámigazgatósága 96 033 571 Ft összegű – a meg nem térült 76 411 038 Ft adóbírságból és 19 622 533 Ft késedelmi pótlékból álló – hitelezői igényt jelentett be, amit a felszámoló „g” kategóriában vett nyilvántartásba. Az adóhatóságon kívül az alperes jelentett be hitelezői igényt a tagi kölcsönrel összefüggésben 82 064 546 Ft összegben, amit a felszámoló „h” kategóriában vett nyilvántartásba, illetve „f” kategóriában további 240 000 Ft összegű hitelezői igényt.

[2] A felszámoló által képviselt felperes a 2023. április 7-én benyújtott keresetében kérte egyrészt az alperes 4/2021. (02.26.) számú, 188 500 000 Ft osztalék kifizetéséről hozott tagi döntés (a továbbiakban: felperesi határozat), valamint 191 800 000 (188 500 000 + 3 300 000) Ft osztalék kifizetése érvénytelenségének a megállapítását, és az eredeti állapot helyreállítását, az alperesnek 191 800 000 Ft osztalék visszafizetésére, továbbá ezen összegből 11 000 000 Ft után 2021. április 1. napjától, 52 500 000 Ft után 2021. május 1. napjától, 125 000 000 Ft után 2021. március 1. napjától és 3 300 000 Ft után 2021. augusztus 1. napjától a kifizetés napjáig járó, a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (Ptk.) 6:48. §-a szerinti késedelmi kamat megfizetésére kötelezését.

Másrészt kérte a 2021. március 22-én kelt, az FRSZ1 forgalmi rendszámú ... típusú személygépjárműre (a továbbiakban: gépjármű) kötött adásvételi szerződés érvénytelenségének a megállapítását és az eredeti állapot helyreállítását is akként, hogy a bíróság rendelje el a gépjárműre a felperes tulajdonjogának a visszajegyzését, valamint kötelezze az alperest a gépjármű birtokba adására. Kérte az alperesnek a perköltségében marasztalását is.

Mindkét kereseti kérelme jogszabályi alapjaként a csődeljárásról és a felszámolási eljárásról szóló 1991. évi XLIX. törvény (Cstv.) 40. § (1) bekezdés a) pontját, a (3) bekezdését és az (1a) bekezdése szerint alkalmazandó Ptk. 6:112. § (1), 6:108. § (1) és (3) bekezdését, és 6:109. §-át valamint az 5:21. §-át jelölte meg.

Állította, hogy a felperesi határozat és a gépjármű adásvételi szerződés is fedezetelvonó, mivel a 191 800 000 Ft összegű osztalék kifizetésével a hitelezők kielégítésére alkalmas likvid vagyona csökkent, emiatt nem tudta esedékességgel megfizetni a teljes adótartozását, ezért felszámolás alá került. Az osztalék kifizetése miatt azonban a hitelezők kielégítése a felszámolási eljárásban is meghiúsult, mivel a kiválással járó vagyonsökkenés, az osztalékkifizetés, a jármű átruházás és a 311 000 000 Ft összegű adóhiány megfizetése következményeként vagyontalanná vált. Amennyiben az alperes nem döntött volna 2021. február 26-án a 188 500 000 Ft kifizetéséről, úgy a felszámolási eljárásban a rajta kívül bejelentett hitelezői igény megtérült volna, ezért az adóhatósági bírság és pótlékkövetelés fedezetét elvonta.

Az alperes 2012. november 14-től fennálló egyedüli tagságára tekintettel alkalmazandónak tartotta a Cstv. 40. § (3) bekezdésében írt törvényi vélelmet, amivel a bizonyítási teher megfordul, és az alperesnek kell bizonyítania azt, hogy a szándéka nem a hitelezők kijátszására irányult, illetve nem vonta el a hitelezők kielégítési alapját.

A Cstv. 40. § (6) bekezdése alapján az eredeti állapot helyreállításaként – a gépjármű birtokbaadás amellet – az alperesnek 191 800 000 Ft osztalék visszafizetésére kötelezését

kérte, mert ennyi volt a felperesi határozat és a kiválás alapján ténylegesen ki is fizetett osztalék.

[3] Az alperes az ellenkérelmében elsődlegesen az eljárás megszüntetését kérte.

Arra hivatkozott, hogy a Cstv. 40. § (1) bekezdésére alapított kereset – a jogi érvelését tekintve – alapítói határozat hatályon kívül helyezésére irányult. Ilyen kérelmet viszont a felperes a Ptk. 3:35. §-a és 3:36. § (1) bekezdése alapján nem terjeszthetett elő. A felperesnek ezért nincs keresetindítási jogosultsága, és az egyéves jogvesztő határidő is eltelt a tagi határozat meghozatala és a kereseti kérelem benyújtása között. A felperes kereseti kérelmét – az érdemi vizsgálatát megelőzően – már vissza kellett volna utasítani a Pp. 176. § (1) bekezdés g) és i) pontja alapján.

Érdemi védekezésében kérte a kereset teljes elutasítását, a felperesnek a perköltségében marasztalását.

Vitatta azt, hogy a felperes keresetindítási jogosultsággal rendelkezik a felperesi határozat érvénytelenségének a megállapítására, mivel a Ptk. 3:35. §-a ezt csak meghatározott személyek (tag, vezető tisztségviselő, felügyelőbizottsági tag) részére biztosítja, továbbá a keresetet nem a megfelelő személlyel, a társasággal szemben indította. A Cstv. 40. § (1) bekezdés a) pontja az adós szerződésének vagy más jognyilatkozatának a megtámadását teszi lehetővé. A Cstv. 3. § (1) bekezdés b) pontja szerinti adósnak csak gazdálkodó szervezet minősülhet, ezért kizárólag a kft. által kötött szerződéseket vagy tett más jognyilatkozatokat lehet értékelni abból a szempontból, hogy az adós szándéka a hitelezők kijátszására irányult-e. A felperes keresetével megtámadott taggyűlési határozatot nem az adós hozta, hanem a tőle döntéshozatali jogkörben elkülönülő szerve, ezért nem tartozhat a Cstv. 40. § (1) bekezdés a) pontjának a hatálya alá.

Érdemben azzal is védekezett, hogy a kereset megalapozatlan. A Cstv. 40. § (1) bekezdés a) pontja csak fedezetet elvonó vagyonsökkentő szerződések esetében alkalmazható. A Kft.4-nek – a felperes állításával szemben – a kiválása nem eredményezett a felperesnél ilyen vagyonsökkenést. A 2020. szeptember 24-ei keltezésű kiválás előtti, 2019. december 31-ei fordulónappal készült – független könyvvizsgáló korlátozó záradék nélkül elfogadott – éves beszámolójának a vagyonmérlege szerint a felperes vagyonának könyv szerinti értéke a 2019. december 31-ei állapothoz képest 590 653 000 Ft-ra nőtt. Az átalakulás előtt a társaság 436 333 000 Ft eszközzel rendelkezett, a kiválás eredményeként ez a vagyontömeg 154 320 000 Ft-tal csökkent (a kiváló társaság tulajdonába a helyesbítő közlemény szerint 154 320 000 Ft vagyon került), a felperesnél megmaradó eszközök könyv szerinti értéke 436 333 000 Ft volt. Mivel a felszámolási eljárásban két hitelező összesen 178 098 117 Ft igényt jelentett be (ebből 82 064 546 Ft-ot az alperes) az adósnál maradó 436 333 000 Ft vagyontömeg több, mint kétszeresen fedezte a hitelezői igényeket.

Álláspontja szerint a Cstv. 40. § (1) bekezdés a) pontja esetén kizárólag az adós által kötött szerződésre lehet alkalmazni a Cstv. 40. § (3) bekezdése szerinti rosszhiszeműség és ingyenesség vélelmét, az egyéb jognyilatkozatokra azonban nem. A tulajdonosi döntés pedig nem szerződés.

Állította, hogy az alperesben fel sem merülhetett a hitelező kijátszása, sem az átalakulási szándék kialakítása során, sem a kiválás befejezésekor, sem pedig az osztalékról való döntés meghozatalakor. A felperes által hivatkozott adóhatósági ellenőrzésről készült jegyzőkönyvek megállapításaiból az alperesnek a támadott taggyűlési határozat meghozatalakori tudattartalmára, így a hitelezők kijátszására irányuló szándéokra nem lehet következtetni.

A gépjármű adásvételi szerződéssel kapcsolatban is azzal védekezett, hogy a jármű értékesítése nem a hitelezők kijátszására irányult.

[4] Az elsőfokú bíróság a fellebbezett ítéletével megállapította a felperes 4/2021. (02. 26.) alapítói határozatának, valamint az alperes részére 2021-ben történt további 3 300 000 Ft osztalékkifizetés érvénytelenségét. Kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 191 500 000 Ft-ot és ezen összegből 11 000 000 Ft-nak a 2021. április 1., 52 500 000 Ft-nak a 2021. május 1., 125 000 000 Ft-nak a 2021. március 1., 3 300 000 Ft-nak pedig 2021. augusztus 1. napjától a kifizetés napjáig járó, a késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamattal egyező késedelmi kamatot.

Ezt meghaladóan a felperes keresetét elutasította.

Kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 8 456 020 Ft perköltséget.

A felperest 60 000 Ft, az alperest pedig 1 440 000 Ft feljegyzett eljárási illetéknek az ítélet jogerőre emelkedésétől számított 60 napon belüli megfizetésére kötelezte.

[5] Az elsőfokú bíróság megalapozatlannak ítélte az alperes eljárás megszüntetési kérelmét.

Elsőként azt vizsgálta, hogy a felperes 4/2021. (02.26.) számú alapítói határozata a Cstv. 40. § (1) bekezdése szerint megtámadható jognyilatkozat-e. A jognyilatkozatnak a Ptk. 6:4. § (1) bekezdésében meghatározott fogalmából kiindulva levezette, hogy Ptk. 3:91. § (1) bekezdése értelmében a gazdasági társaság határozata, így – a Ptk. 109. (2) bekezdésére figyelemmel – a Ptk. 3:109. § (4) bekezdése szerint egyszemélyes társaság esetében a legfőbb döntéshozó szerv hatáskörét gyakorló egyedüli tag döntése jognyilatkozat, „az osztalék kifizetése a társaság és a tag közötti jogügylet”, amely a felszámoló által megtámadható a Cstv. 40. § (1) bekezdése szerint.

Az alperes megalapozatlanul hivatkozott a kereset elkésettségére is. A felperes nem a Ptk. 3:35. §-a alapján a társasági határozat bírósági felülvizsgálatát kérte, így a keresetindítás határidejét nem a Ptk. 3:36. § (1) bekezdése határozza meg. A Cstv. 40. § (1) bekezdésében írt egyéves jogvesztő határidőt pedig betartotta, mivel a felszámolásának a kezdő időpontja 2022. április 11., a keresetlevél pedig a bíróságra 2023. április 7-én érkezett.

Mindezekkel indokolva az alperes eljárás megszüntetési kérelmét elutasította és a kereseti kérelmeket érdemben bírálta el, amelynek az eredményeként a felperes első kereseti kérelmét megalapozottnak, a másodikat megalapozatlannak ítélte.

[6] Megállapította, hogy a Cstv. 40. § (3) bekezdése szerinti vélelem érvényesül, mivel mindkét támadott jogügylet a felperesi társaság és az alperes tag (egyben ügyvezető) között jött létre. A rosszhiszeműséget és az ingyenességet tehát vélelmezni kellett. A vélelem megdöntéséhez szükséges bizonyítás az alperest terhelte.

Az alperesnek arra a hivatkozására, hogy a támadott adásvételi szerződés, határozat és kifizetések időpontjában még nem volt ismert az, hogy az adóhatóságnak a felperessel szemben adóhiányból, pótlékból és adóbírságból keletkezett követelése lesz, utalt a bírói gyakorlatra (BH2016.120. számú döntés), amely szerint a hitelezői igénynek még nem kell fennállnia a vagyonsökkenést eredményező jognyilatkozat megtételekor.

A hitelezői igény kijátszására irányuló szándékkal kapcsolatos vélelem megdöntésére nem tartotta alkalmasnak a felperes könyvelését végző T1, tag1 és Tag2 tanúk vallomását. Az ítéletének ezzel kapcsolatos indokai szerint az alperesnek a Kft.2 és a Kft.3-vel szembeni adóhatósági eljárásokról tudomása volt, mivel az előbbiben 2019. július 10-én, az utóbbiban (amelynek a megindításáról az alperes már korábban, 2020. márciusában tudomást szerzett,

amikor az adóhatóság ideiglenes biztosítási intézkedésként zárta a Kft.3 bankszámláját) 2020. július 12-én az adóhatóság felhívására nyilatkozott. Az adóhatóság a felperessel szembeni ellenőrzésről készült jegyzőkönyvben és határozatban részletesen leírta azokat a tényeket, amelyekből a felperesnek fel kellett ismernie, hogy a Kft.3 által kiállított számlák nem valós eseményekről készültek, a gazdasági események nem a számlában rögzített módon zajlottak le.

A vélelmezett rosszhiszeműséget alátámasztó, a hitelezők kijátszására irányuló szándék megállapítására alkalmasként értékelte azt, hogy a Kft.4 szerezte meg a felperes értékes eszközeit, a kiválás viszont a Kft.2-vel szembeni adóellenőrzésről történt felperesi tudomásszerzést követően kezdődött, és a kiválási folyamatot a felperes annak ellenére nem állította le, hogy a vele szembeni adóellenőrzés megkezdődött.

Nem fogadta el a felperesnek azt a hivatkozását, hogy a hitelezők kijátszására irányult a Kft.4 kiválással történt létrehozása is, mivel T1, T2, T3 és T4 tanúk vallomásai alátámasztották azt az alperesi állítást, hogy 2019 végén az egészségi állapota miatt alakult ki a cég értékesítésére vonatkozó szándéka, illetve a Kft.5 részéről állt fenn vásárlási szándék a kereskedelmi tevékenységet illetően, a tárgyi eszközökkel együtt azonban a cégérték túlságosan magas lett volna, ezért került sor jogi megoldásként a Kft.4 kiválására.

Mivel az alperes a Cstv. 40. § (3) bekezdése szerinti vélelmet nem döntötte meg, ezért a Cstv. 40. § (1) bekezdés a) pontja alapján megállapította az osztalék kifizetéséről rendelkező 4/2022 [helyesen: 4/2021] (02.26.) számú alapítói határozat, „valamint további 3 300 000 Ft osztalék kifizetésének” az érvénytelenségét, az utóbbit amiatt, hogy a kifizetésről a felperes nem tudott pontos nyilatkozatot tenni, de a 12. sorszámú beadványban az alperes elismerte, hogy 2021. évben történt a részére a kiválással összefüggésben ilyen összegű kifizetés. Mivel a felperes 2021. júliusra vonatkozó adóbevallásában szerepelt ez az összeg, az elsőfokú bíróság a bevallás és az alperesi nyilatkozat alapján azt állapította meg, hogy a 3 300 000 Ft osztalék kifizetése szintén a felperes és az alperes közötti jogügyletnek minősül, ami a Cstv. 40. § (1) bekezdés a) pontja és (3) bekezdése alapján – az előbbieken kifejtett jogi indokokra figyelemmel – szintén érvénytelen.

Az alperes fizetésre kötelezéséről a Cstv. 40. § (1a) bekezdése alapján rendelkezett. Az összecszerűség tekintetében az alperes elismerése alapján állapította meg, hogy 2020. december 29-én 106 250 000 Ft osztalék kifizetése történt meg, illetve a 2020. évi beszámoló elfogadás után a könyvelés átvezetett 125 000 000 Ft osztalékelőleget; majd 2021. március 19-én 11 000 000 Ft-ot, 2021. április 21-én 7 225 000 Ft-ot és 37 400 000 Ft-ot vett fel az alperes, „illetve a kiválással összefüggésben további osztalék fizetéséről született döntés, melyből 3 300 000 Ft kifizetésre került az alperes részére” (1.G.40.062/2023/60. számú ítélet [39] bekezdés).

Az elsőfokú bíróság a 2021. március 22-én kelt adásvételi szerződés érvénytelenségének a megállapítása iránti kereseti kérelmet – az indokai részletes kifejtése mellett – megalapozatlannak ítélte, és elutasította.

Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a teljes 198 500 000 Ft pertárgyértéket alapul véve a felperes 96%-ban pernyertes, 4%-ban pervesztes lett, ezért ennek az arányában kötelezte a feleket a tárgyi illetékfeljegyzési jogos perben az állam által előlegezett 1 500 000 Ft eljárási illeték állam részére történő megfizetésére. A felperes ügyvédi díjból keletkezett (a felszámítottal egyezően) bruttó 9 334 500 Ft-ban megállapított perköltségének a pernyertességével arányos 96%-ába az alperes perköltségének a pernyertességével arányos részét beszámítva kötelezte az utóbbit perköltség fizetésére.

[7] Az alperes a pontosított fellebbezésében elsődlegesen kérte az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az eljárás megszüntetését, másodlagosan – a Pp. 369. § (3) bekezdés a), c) és d) pontja szerinti felülvizsgálati jogkör gyakorlásával – a részbeni megváltoztatását, a felperes első keresetének is a teljes elutasítását és a felperes első- és másodfokú perköltségében történő marasztalását.

Arra hivatkozott, hogy az elsőfokú ítélet jogszabályértő.

[8] Az elsődleges fellebbezési kérelmének az indokolásában az elsőfokú bíróság téves álláspontjával szemben – az érveit megismételve – fenntartotta, hogy a felperes 4/2021. (02.26.) számú tagi határozat nem minősül szerződésnek, és az adós jognyilatkozatának sem, mivel az osztalékkifizetésről hozott döntés nem az adós, hanem a tőle szervezetileg és hatáskörben elkülönülő tagnak a döntése. E tagi határozat érvénytelenségének a Cstv. alapján történő megállapítására ezért kereset nem volt előterjeszthető.

Megismételte azt is, hogy az ilyen határozatot a Ptk. 3:35. §-a külön nevesíti, a felperes keresete – a jogi érvelése tartalmát tekintve – tehát alapítói határozat hatályon kívül helyezésére irányult. Ilyen keresetet viszont a Ptk. 3:35. §-a és 3:36. § (1) bekezdése értelmében – a keresetindításra ott felsorolt jogosultak között nem szereplő – felperes nem terjeszthetett elő, a keresetlevelet egyébként is az egyéves jogvesztő határidőn túl nyújtotta be.

Sérrelmezte, hogy az elsőfokú bíróság magát az osztalék kifizetést is a Cstv. 40. § (1) bekezdésének a hatálya alá tartozónak minősítette. A tagi döntés alapján történt kifizetés „érvényes jogcím alapján történt teljesítést jelentett, ami nem minősíthető sem szerződésnek, sem jognyilatkozatnak.”

Mindezekre tekintettel a Pp. 176. § (1) bekezdés g) és i) pontja alapján már a keresetlevelet „érdemi vizsgálatot megelőzően el kellett volna utasítani”, az eljárást a Pp. 240. § (1) bekezdés a) pontja alapján meg kell szüntetni.

[9] Az érdemi fellebbezési kérelme indokai szerint az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló okirati bizonyítékok és a tanúk vallomása alapján téves jogkövetkeztetést vont le arra, hogy a felperes tagi döntése a Cstv. 40. § (1) bekezdés a) pontja alapján eredményesen megtámadható volt.

Ennek az egyik feltétele, a hitelezők kijátszására irányuló szándék megállapítása. Ehhez az elsőfokú bíróságnak az alperes (tagi határozat meghozatalakor fennálló) tudattartalmát kellett vizsgálni, így azt, hogy az osztalékról hozott határozat meghozatala előtt, az egyszemélyes társaság vezető-tagjától elvárható gondosság mellett a cég gazdálkodására vonatkozóan milyen tényekkel volt, lehetett tisztában.

Érvelt azzal, hogy a jelen ügyben a Cstv. 40. § (3) bekezdése szerinti vélelem sem érvényesülhetett volna, mert ez a jogszabály nem a jognyilatkozatra, hanem szerződéses kapcsolatra tartalmaz rendelkezést.

Álláspontja szerint a bizonyítási eljárás eredményeként pedig nem nyert bizonyítást a felperesnek az az állítása, hogy tudott a Kft.3 adóellenőrzésének a végkifejletéről, hogy a hitelezők kijátszásának a szándékával alapították kiválással a Kft.4-t, illetve hozta meg az osztalékról való tagi döntést és fizették ki az osztalékelőleget.

Ezzel szemben az alperes bizonyította az állításait. Az elsőfokú bíróság téves mérlegelés eredményeként következtetett arra, hogy az általa hivatkozott bizonyítékok – így T1, Tag1 és Tag2 tanúk vallomása – nem voltak alkalmasak a vélelem megdöntésére. Az elsőfokú bíróság mérlegelése sérti a Pp. 279. § (1) bekezdését.

Az elsőfokú bíróság az adóhatóság által lefolytatott ellenőrzés ténymegállapításait és következtetéseit fogalmazta meg a saját érveléseként. Figyelmen kívül hagyta azonban azt, hogy az adóhatóság, de a felszámoló sem állította és az elsőfokú bíróság sem állapította meg azt, hogy az alperes személyesen részt vett volna adóelkerülésben. Az adóhatóság – és így az elsőfokú bíróság – lényegében azt értékelte a terhére, hogy a beszállítói mérlegeinek a szakszerű elemzését nem végezte el, mert ilyen ismeret esetén meg kellett volna tagadni a szerződéses kapcsolatot a Kft.3-vel. Nem vette figyelembe azonban, hogy az adóhatóság által feltárt számlázási láncolatról nem tudott, és nem állt a rendelkezésére az adóhatóság ellenőrzési eszközrendszere. Ahogyan azt a nyilatkozatában is előadta, az E-cégjegyzéken elérhető adatok alapján tudta csak ellenőrizni a beszállítót, a beszámoló közzétételéről győződött meg, de szakmai ismeret hiányából adódóan abból nem igazán tudott következtetést levonni. A beszállítói adótartozásairól, azok keletkezési idejéről és nagyságáról sem ő, sem a könyvelője senkitől nem kapott tájékoztatást, de az ő közlése szerint a partnercégek beszámolóinak az elemzése nem is volt a jogszabályi kötelezettsége. A beszállító személyében bekövetkező változás nem minősült egyedi esetnek, azt pedig az adóhatósági jegyzőkönyv 15/57. oldal és 16/57. oldala is tartalmazza, hogy az együttműködés folyamatában kontrollálta a céginformációs rendszerben a beszállító partnereit, és azokat a cégeket, akivel megszűnt az üzleti kapcsolata, azokat már nem szokta ellenőrizni.

Csak 2021. július 21 -én, az adóellenőrzéséről készült jegyzőkönyvből (amit a könyvelőjével és ügyvédjével együtt tanulmányozott át) szembesült azzal a joggyakorlattal, hogy akár a mások adóelkerülő magatartása miatt az általa képviselt társaság is elmarasztható, ha az adóhatóság által elvárt, de jogszabályban nem részletezett ellenőrzési cselekményeket akár gondatlanságból elmulasztotta.

Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság a tudattartalmának a vizsgálatánál nem értékelte a 37. (helyesen 40.) sorszámú tárgyalási jegyzőkönyvben rögzített saját, valamint T1 tanúnak a (29. sorszámú jegyzőkönyvbe vett, a fellebbezésben részletesen megismételt) nyilatkozatait sem.

Álláspontja szerint a tudattartalmának elemzése során az időrendben szerkesztett tényállási elemeknek jelentősége van, épp az időrendiségből lehet(ett volna) arra következtetni, hogy a hitelezői igényeket nem játszotta ki sem szándékosan, sem gondatlanul.

Szerinte mindebből okszerűen az következik, hogy szakmai rálátás, ráhatás és személyes ismeretség hiányában a számlázási láncolatban résztvevőkkel való kereskedés miatt nem kellett számolnia az adóhatóság elmarasztalására.

Önmagában az, hogy a felperes ügyvezetőjeként a beszállító partnerének közzétett beszámoló adatait nem elemezte, nem ad kellő jogalapot arra, hogy a bíróság megállapítsa az osztalékfizetésről hozott határozat érvénytelenségét, és rendelkezzen az osztalék visszafizetéséről. Különösen amiatt, hogy bizonyította: a felperes a szokásos nyereségtermelőképeségnek megfelelően működött (mindaddig, amíg az adóhatóság 2021. július 12-én és október 7-én adóhiány és adóbírság fizetési kötelezettséget írt elő, mert ezt követően a működését gyakorlatilag megszüntette), és a 4/2021. (02.26.) számú tagi döntéssel is a szokásos mértékű osztalék kifizetéséről határozott.

Ellenben azokból a tényekből, hogy a Kft.3-nek az adóhatóság általi elmarasztalásáról csak 2021. júliusban szerzett tudomást, azt megelőzően vele senki sem közölte, hogy a volt partnereinél (a Kft.3-nál, a Kft.2-né és a 1Kft-nél) az adóellenőrzés nagy összegű adókülönbözetet tárt fel, azzal együtt, hogy igazolta, hogy az áfa-visszaigénylési jogosultságot illetően nem volt tudomása a speciális ismereteket feltételező joggyakorlatról, éppen a feltárt tények időrendiségből lehet következtetni arra, hogy sem szándékosan, sem gondatlanul nem játszotta ki a hitelezőket.

[10] A felperes a fellebbezési ellenkérelmében kérte az elsőfokú ítélet fellebbezett részének a helybenhagyását.

Az alperes elsődleges fellebbezési kérelmének a teljesítését arra hivatkozva ellenezte, hogy annak indokaként csak az elsőfokú eljárásban már kifejtett jogi érvelését ismételte meg, ami az elsőfokú bíróság helyes indokai alapján megalapozatlan, hiszen az első keresete nem a Ptk. 3:35. és 3:36. §-ain, hanem a Cstv. 40. § (1) bekezdés a) pontján alapul. Erre tekintettel a per tárgyát nem taggyűlési (ill. alapítói) határozat bírósági felülvizsgálata képezi. Nincs relevanciája ezért a Ptk. 3:35. §-a szerinti perre vonatkozó jogszabályoknak.

Az alperes tévesen állítja azt, hogy a Cstv. 40. § (1) bekezdés a) pontja szerinti érvénytelenségi keresetnek nem lehet tárgya az osztalék fizetéséről szóló tagi döntés és az annak alapján az adós részéről történt osztalékkifizetés. Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg azt is, hogy a Cstv. 40. § (3) bekezdését is alkalmazni kellett.

Az alperes pedig az osztalék tárgyában hozott felperesi határozat tartalmát nem vitatta, a 2021-ben történt 191 800 000 Ft osztalék felvételét pedig elismerte. Alaptalanul támadta az elsőfokú bíróságnak azt a jogértelmezését, hogy: a kifizetésről szóló határozat meghozatala, valamint a ténylegesen 191 800 000 Ft osztalék kifizetése az adós és az egyedüli tagjával kötött jogügyletnek, illetve a kifizetés az adós jognyilatkozatának minősül. Ennek a helyességének az alátámasztására hivatkozott a Fővárosi Ítéltábla 12.Gf.40.059/2019/5. számú ítéletére, amely szerint az osztalék kifizetése tárgyában hozott legfőbb szervi döntés (akár egyszemélyes társaság esetén alapítói döntésről, akár taggyűlési határozatról van szó) jognyilatkozatnak, illetve az ügyvezető és a tagok közötti szerződésnek, az osztalék kifizetése pedig jogügyletnek minősül, és a Cstv. 40. § (1) bekezdés a) pontja alapján támadható. Erre tekintettel mind a döntés, mind a tényleges kifizetés a Cstv. 40. § (1) bekezdés a) pontja alapján támadható.

Az elsőfokú bíróság tehát helyesen alkalmazta a Cstv. 40. §-át. Helyesen állapította meg azt is, hogy a Cstv. 40. § (3) bekezdése szerinti ingyenesség és rosszhiszemőség vélelme fennáll.

Alaptalannak tartotta a másodlagos fellebbezési kérelmet is.

Álláspontja szerint az elsőfokú ítélet mind ténybelileg, mind a jogalapját tekintve megalapozott az első keresetet illetően. A Cstv. 40. § (3) bekezdése a jelen perben kétségtávolan alkalmazható – tekintettel arra, hogy az adós ügyvezetője és egyedüli tagja alapításától kezdődően az alperes volt – ezért vélelem szól az alperes rosszhiszemősége mellett.

Az elsőfokú bíróság helyesen vette számba és indokolta meg azt, hogy a vélelem megdöntésére miért nem voltak alkalmasak az alperes által – a fellebbezésében ismételt – felhozottak.

A Cstv. 40. § (1) bekezdés a) pontja szerinti tudattartalomnak arra kellett kiterjednie, hogy egyrészt az osztalék kifizetésével a felperes vagyona csökken, és amennyiben az adóhatóság marasztaló határozatot hoz, a társaságnak az osztalék kifizetése után nem marad fedezete az adókülönbözet, a bírság és a pótlék megfizetésére (mivel a vizsgálattal érintett időszak beszerzéseinek, áfatartalmának, áfa visszaigénylésének összegével az alperesnek tisztában kellett lennie). Az, hogy az osztalékkifizetés a társasági vagyont csökkentette, vitathatatlan. Az is kalkulálható volt, hogy a társaságnak a vizsgált időszaki áfa összegére tekintettel mekkora összegű adó- és bírságfizetési kötelezettsége keletkezik. A tények igazolják, hogy a társaságnak még az adókülönbözet megfizetésére sem volt elegendő forrása, hiszen az alperesnek már a 311 489 000 Ft adóhiány megfizetéséhez is 82 064 546 Ft tagi kölcsönt kellett nyújtania. Az adóbírságot és a késedelmi pótlékot pedig a felperes egyáltalán nem fizette meg.

Az alperes a Cstv. 40. § (3) bekezdése szerinti vélelem megdöntése érdekében – a tanúvallomásokot a rendelkezésre álló okirati bizonyítékokkal összevetve – nem tudta azt

bizonyítani, hogy a szándéka nem terjedt ki az adóhatósági követelés fedezetének az elvonására.

Az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló bizonyítékokat – különösen az okirati bizonyítékokat – a Pp. 279. §-ának megfelelően mérlegelte, és az a jogkövetkeztetése is okszerű, hogy az alperes tudta, vagy tudnia kellett azt, hogy adókijátszásban vesz részt. Az alperes alaptalanul érvelt azzal, hogy számára csak az adóhatósági vizsgálat elrendeléséből, 2021. július 21-ét követően derült fény arra, hogy adójogi jogkövetkezményei lehetnek a 2019. évi beszerzéseinek, mivel az adójogi jogkövetkezmények alapját képező tények, körülmények, saját magatartása már a 2019. évi üzleti tevékenysége során is ismertek voltak előtte, tehát azok nem az adóhatósági jegyzőkönyvvvel keletkeztek.

Az is alaptalan, hogy csak 2021. július 21-ét követően szembesült azzal a joggyakorlattal, hogy akár a mások adóelkerülő magatartása miatt az általa képviselt társaság is elmarasztható az elvárt gondossági kötelezettségek elmulasztása miatt. Az adóhatóságnak nem egy új, hanem hosszú évek óta kialakított gyakorlata az, hogy levizsgálja azon cégeket is, amelyek egy-egy feltárt számlázási láncügyletben a végső szereplők, és ha adóhiányt tár fel, vizsgálja; objektív körülmények igazolják-e, hogy adott cég tudta, vagy a megfelelő gondosság mellett tudnia kellett volna, hogy adókijátszásban vesz részt. Ezzel az alperesnek is tisztában kellett lennie, hiszen volt könyvelője, akivel folyamatosan egyeztetett, és a könyvelőjének is tudnia kellett, hogy milyen jogkövetkezmények várhatóak.

Hangsúlyozta; az osztalék felvétele egy nyerségesen működő cég esetében nem jogellenes. Azonban amennyiben a társaság utóbb felszámolás alá kerül, a tagi kifizetések a Cstv. 40. § (1) bekezdése szerinti érvénytelenségi perekben támadhatóak, erre a vezető tisztségviselőnek és a tagnak figyelemmel kell lennie.

A jelen esetben nem vitásan a felperes a 2021. februári osztalékfizetésről hozott határozattal és az osztalék tényleges kifizetésével elvesztette a teljes likvid pénzvagyont, amiből következően az adóhiány, bírság és pótlék tartozását már nem tudta megfizetni. Amennyiben nem lett volna osztalék kifizetés 2021-ben, akkor a felperes az adóhatóság felé fennálló teljes tartozását tagi kölcsön nélkül ki tudta volna fizetni, más hitelezőnek pedig nem volt vele szemben lejárt követelése.

Annak, hogy a felperes az alperes által nyújtott tagi kölcsönből az adóhatóság adóhiány iránti követelését kiegyenlítette, azért nincs jelentősége, mivel tagi kölcsön nélkül is ki tudta volna fizetni az adóhiány, adóbírság és késedelmi pótlék tartozását. Az osztalékkifizetés miatt azonban a tagi kölcsönnel nem fedezett adóbírságot és pótléktartozást már nem tudta megfizetni, az jelenleg is fennáll, ezért került felszámolás alá. Amennyiben az egyedüli tag és ügyvezető az osztalékot nem vette volna ki a társaságból a felszámolás kezdetéig, akkor az osztalék követelésével a Cstv. 57. § (1) bekezdés ha) pontja szerinti kategóriába sorolták volna be, és az adóhatóság g) kategóriába sorolt követelése megelőzte volna. Az alperes a tagi kölcsön követelésével a felszámolási eljárás során csak az öt megelőző hitelezőket követően jutott volna megtérüléséhez, ami értelemszerűen kisebb összeget jelentett volna, mintha a felszámolás előtt veszi ki az osztalékot, mivel a felszámolónak öt megelőzően az ő kategóriáját megelőző kategóriákban nyilvántartásba vett hitelezői követeléseket kellett volna kiegyenlítenie.

Az alperesnek emiatt a fedezet elvonásán kívül semmilyen más észszerű indoka nem lehetett az osztalék mielőbbi kifizetésére, amit alátámaszt az is, hogy a felperes 2021. július 31-vel a tevékenységét teljesen befejezte, készletét eladta, a munkavállalóit elbocsátotta, az elsőfokú adóhatósági határozattal szembeni fellebbezési jogáról lemondott.

[11] Az alperes a fellebbezési ellenkérelemre tett észrevételében (lényegében a fellebbezési hivatkozásait ismételve meg) fenntartotta a fellebbezését.

A hatályon kívül helyezés és az eljárás megszüntetése iránti fellebbezése indokaként kifejtett jogi érvelése alátámasztására hivatkozott arra is, hogy a Fővárosi Ítéltábla a Gf.40.389/2021/4. számú ítéletében egyértelműen úgy foglalt állást, hogy az osztalékra való jogosultság absztrakt vagyoni jogosultság, így az nem kötelelem és nem szerződés. Az osztalékfizetésről hozott felperesi határozat, illetve a kifizetés ténye így nem minősül az adós által kötött szerződésnek, vagy az adós jognyilatkozatának, márpedig a Cstv. 40. § (1) bekezdés a) pontja alapján csak ezek megtámadására van lehetőség.

A Fővárosi Ítéltábla – felperes által hivatkozott – 12.Gf.40.059/2019/5. és 12.Gf.40.504/2020/6. számú ítéletében kifejtettek pedig a tényállások jelentős különbözősége miatt a jelen ügyben nem alkalmazhatók.

Tévesnek tartotta a Cstv. 40. § (3) bekezdése jelen ügyben való alkalmazását, mivel e jogszabály – a nyelvtani értelmezésével is – csak a szerződéses kapcsolatokra állít fel vélelmet, és sem az osztalékról hozott tagi határozat, sem az osztalék kifizetés nem minősül szerződésnek.

A fellebbezési ellenkérelemben foglaltakra 28. pontban részletesen kifejtve mutatta be ismét azokat a tényeket, amelyekből szerint az a következik, hogy az osztalék felvétele nem volt rosszhiszemű és nem irányult a hitelezők kijátszására.

[12] A fellebbezés részben megalapozott, túlnyomórészt megalapozatlan.

[13] A felek nem kérték tárgyalás tartását, az ítéltábla ezért a fellebbezést a Pp. 376. § (1) bekezdés a) - c) pontjában írt ok hiányában tárgyaláson kívül bírálta el. Ennek során nem lépte át az elsőfokú ítélet felülbírálatának a Pp. 370. § (1) bekezdése szerinti (a fellebbezési kérelem és ellenkérelem szabta) korlátait, mivel nem észlelt olyan eljárási szabálysértést vagy téves anyagi pervezetést, amely erre okot adott volna [Pp. 370. § (2) és (3) bekezdései].

[14] Az ítéltábla először az elsődleges, az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére és az eljárás megszüntetésére irányuló fellebbezési kérelmet vizsgálta, mert annak az eldöntésétől függött az elsőfokú ítélet elsődleges fellebbezési kérelem szerinti érdemi felülbírálhatósága. A Pp. 379. § (1) bekezdése szerint a másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletet akkor helyezi (a fellebbezési kérelemtől függetlenül is) hatályon kívül, és szünteti meg az eljárást, ha megállapítja, hogy a Pp. 240. § (1), vagy 241. § (1) bekezdése szerinti ok az első, vagy a másodfokú eljárásban fennáll.

E vizsgálat során az ítéltáblának is abban kellett állást foglalni, hogy a felperes érvényteleníteni kért 4/2021. (02.26.) számú taggyűlési határozata, valamint az alperes részére osztalékként 191 800 000 Ft kifizetése olyan szerződésnek vagy adósi jognyilatkozatnak minősül-e, amely/amelyek a Cstv. 40. § (1) bekezdés a) pontja alapján a felszámoló által megtámadható(ak), és ehhez képest abban, hogy a felszámoló által képviselt felperes rendelkezik-e erre perindítási jogosultsággal.

Alapítván az alperes azzal, hogy a Pp. 176. § (1) bekezdés g) pont szerinti perakadály fennállása miatt a keresetlevél visszautasításának, vagy a Pp. 240. § (1) bekezdés a) pontja szerint a per megszüntetésének van helye.

A keresetiségi jog a fél és a per tárgya közötti anyagi jogi kapcsolatra vonatkozik, vagyis arra, hogy a felperest megilleti-e, és éppen a felperest illeti-e meg a keresettel érvényesített

jog az alperessel szemben. A perbeli legitimáció főszabályként anyagi jogi kérdés, hiánya ebben az esetben a kereset érdemi elutasításához vezet. A perbeli legitimáció kivételesen lehet eljárásjogi kérdés is akkor, ha a pert csak jogszabályban erre feljogosított személy indíthatja meg, vagy csak meghatározott személyekkel szemben indítható. Ez utóbbi esetben, de csak akkor, az aktív vagy passzív legitimáció hiánya a Pp. 176. § (1) bekezdés g) pontja, vagy 240. § (1) bekezdés a) pontja szerinti jogkövetkezményeket vonja maga után (EBH2005. 1227., BH2018.82.).

A Kúria a BH2013.160. számú döntésében (az időközben hatályon kívül helyezett, a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (rPp.) 130. § (1) bekezdés g) és a 157. § a) pontjával kapcsolatban, de az azonos szabályozás folytán a Pp. alkalmazása során is irányadó értelemszerűen) elvi iránymutatást adott arra, hogy a Pp. 176. § (1) bekezdés g) pontja, illetve a Pp. 240. § (1) bekezdés a) pontja akkor alkalmazható, amikor a jogszabály egyértelműen, a tényállás tisztázását nem igénylő módon határozza meg, hogy kit illet meg a kereset indításának a joga, vagyis a jogszabály a per megindítására feljogosított személyt egyértelműen megjelöli és egyértelműen, minden további vizsgálgatás nélkül is megállapítható, hogy a keresetet előterjesztő ez nem illeti meg.

A Cstv. 40. § (1) bekezdése pedig a hitelezőt és az adós nevében a felszámolót jogosítja fel az adósnak az a) – d) pontok szerinti szerződése vagy jognyilatkozata megtámadására.

A jelen esetben a keresetet az adós nevében a felszámoló nyújtotta be, aki a felszámolói státuszát igazolta, de azt alperes sem vonta kétségbe és a közhiteles cégnyilvántartásból is megállapítható volt.

A felperes perbeli legitimációjának a fennállása ezért a jelen ügyben nem eljárásjogi jogi kérdés, így annak az esetleges hiánya a kereset (vagy elkülöníthető részei) érdemi elutasítását és nem a keresetlevél visszautasítását, vagy annak okán az eljárás megszüntetését vonhatja maga után.

Ezért amiatt, hogy a Cstv. 40. § (1) bekezdésében írt perindítási határidő a jelen esetben (az elsőfokú bíróság helytálló megállapításával egyezően) megtartott, a fellebbezésben hivatkozott okokból nem volt helye az elsőfokú ítélet kért hatályon kívül helyezésének.

[15] Az ítéltábla ezért az elsőfokú ítéletet érdemben bírálta felül. Ennek során a fellebbezési korlátok, így a másodfokú eljárás kereteinek a megállapításánál az alábbiakat vette figyelembe.

Az elsőfokú bíróság a felperes két önálló kereseti kérelméből a 2021. március 22-én kelt adásvételi szerződés érvénytelenségének a megállapítása és az eredeti állapot helyreállítása iránti második keresetet elutasította. Mivel az alperes az elsődleges fellebbezésében nem kérte annak a megváltoztatását, és az indoklását sem támadta, a felperes pedig nem fellebbezett, az elsőfokú ítélet elutasító rendelkezése és annak indoka nem képezte a jelen másodfokú eljárás tárgyát, az ítéltábla ezért nem érintette.

[16] Az ítéltábla a Cstv. 40. § (1) bekezdés a) pontja, (1a) bekezdése és (3) bekezdése szerinti keresetelési jog tekintetében mind a felperesi határozat, mind az osztalék kifizetés vonatkozásában az elsőfokú bíróság jogi álláspontjával értett egyet, maradéktalanul osztva annak az elsőfokú ítélet [28] – [32] bekezdésében kifejtett indokait, mivel az alperesével szemben az ítéltábla is ezt – a felperes által felhívott, a Fővárosi Ítéltábla 12.Gf.40.059/62019/5. és 12.Gf.40.504/2020/6. számú döntésében is megjelent – jogértelmezést tartja helytállónak.

Az alperes félreértelmezte a Fővárosi Ítéltáblának a – saját álláspontja alátámasztására a Gf./4. számú, a fellebbezési ellenkérelemre tett észrevételében hivatkozott – Gf.40.389/2021/4. számú határozatát. A Fővárosi Ítéltábla ezzel az ítéletével ugyanis gazdasági társaság tagja által a társasággal szemben osztalék igény érvényesítése tárgyában döntött. Az ítélete indokolásából az alperes által kiemelt részében is ezzel a kérdéssel foglalkozva szögezte le, hogy az osztalékhoz való jog a társaság tagját a tagsági jogviszonyból eredően a törvény alapján megillető absztrakt jogosultság, nem foglalt el azonban olyan álláspontot, hogy az osztalék kifizetéséről hozott taggyűlési/alapítói határozat, illetve a kifizetés ténye nem minősül az adós jogügyletének, vagy megtett jognyilatkozatának. Ellenkezőleg: az alperes által kiemelt rész a jogi indokolásnak azzal a további részével együtt, hogy az osztalékjog a közgyűlés osztalékfizetésről döntő határozatának a meghozatalával válik az osztalékfizetési kötelezettség teljesítésére irányuló esedékes részvényesi követeléssé, illetve a részvénytársaság részéről teljesítendő esedékes fizetési kötelezettséggé, az elsőfokú bíróság (és a felperes) helyes jogértelmezését támasztja alá az alperesével szemben.

[17] Megalapozottan sérelmezte ugyanakkor az alperes azt, hogy az elsőfokú bíróság a felperes által 3 300 000 Ft osztalék-kifizetés címén történt átadását is a Cstv. 40. § (1) bekezdés a) pontjának a hatálya alá tartozónak minősítette.

A felperes a határozott kereseti kérelmében kérte a Cstv. 40. § (1) bekezdés a) pontja alapján a felperesi határozat érvénytelenségének a megállapítását és az eredeti állapot helyreállításaként az alperesnek osztalékként kifizetett 188 500 000 Ft-nak és 3 300 000 Ft-nak a felszámolási vagyonaiba történő visszafizetésére kötelezését.

A 3 300 000 Ft osztalék kifizetésre vonatkozó keresete ténybeli alapjaként állította azt, hogy ez a „kiválással összefüggő” osztalékfizetés volt, az arról rendelkező tagi (taggyűlési) határozat érvénytelenségének a megállapítására azonban nem terjesztett elő határozott kereseti kérelmet. A felperes ezzel kapcsolatos kereseti kérelme, tény- és jogállítása alapján ezért ebben a részben olyan pénzfizetést kellett vizsgálni, amelyről nem a 4/2021. (02.26.) számú „beszámoló elfogadása” taggyűlési határozat, hanem másik határozat rendelkezett.

A Cstv. 40. § (1) bekezdés a) pontja szerződés, vagy nyilatkozat megtámadására biztosít (az egyéb feltételek fennállása esetén) lehetőséget. A bírói gyakorlat szerint (BH2009.248. számú döntés, Debreceni Ítéltábla Gf.IV.30.550/2012/8., Szegedi Ítéltábla Gfv.30.040/2013/1.) a teljesítés ténye, az adós részéről nyújtott pénzbeli szolgáltatás többlet tényállási elem hiányában nem vonható a Cstv. 40. § (1) bekezdésének a hatálya alá. Ennek oka az, hogy a Ptk.-ban a „kötelem közös szabályai” alatt, azon belül is „kötelem teljesítése” alatt kapott helyet a pénztartozás teljesítése (fizetés), a pénzbeli teljesítés (a Ptk. 6:42. § (1) bekezdése szerint) a kötelem teljesítése és nem kötelemalakító ügylet/jognyilatkozat. A bírói gyakorlat azt is alátámasztja, hogy a teljesítés reálaktus (Kúria Gfv.30.435/2018/7.), és a reálaktusokkal szemben a szerződések érvénytelenségére vonatkozó szabályok nem alkalmazhatók. A jogtalan (jogtalanul előnyben részesítő) adósi teljesítésre pedig a jogalkotó a Cstv. 40. § (2) bekezdésében önálló törvényi tényállást alkotott. A Kúria (pl. a Gfv.30.040/2013/1. és Gfv.30.435/2018/7. számú ítéletekben megjelenő) gyakorlata szerint, ha tényleges kifizetés (pénzmozgás) történt, a kifizetett összeget csak a Cstv. 40. § (2) bekezdése alapján lehet visszakövetelni. Mindebből következik, hogy a Cstv. 40. § (1) bekezdés alkalmazásában önmagában, az alapjául szolgáló jogügylet (társasági határozat) megtámadása nélkül, nem minősül megtámadhatónak az adós pénzkifizetése, mivel arra a (2) bekezdés biztosít lehetőséget.

A felperes azonban keresetét nem erre az anyagi jogszabályra, hanem valamennyi megállapítási keresete tekintetében a Cstv. 40. § (1) bekezdés a) pontjára alapította, és a marasztalási igényét az (1a) bekezdése alapján terjesztette elő. A Pp. 2. § (2) bekezdése

szerint pedig – arra is figyelemmel, hogy a Cstv. 40. § (1) bekezdése alapján történő igényérvényesítés esetén a kereseti kérelemhez kötöttség a jogcímet illetően is érvényesül (Debreceni Ítéltábla Gf.IV.30.484/2012/5.) – a bíróság ehhez kötve van. Az irányadó tényállás szerint az alperestől visszakövetelt 191 500 000 Ft osztalékból 188 500 000 Ft kifizetése történt a megtámadott 4/2021. (02.26) számú felperesi határozat alapján. 3 300 000 Ft osztalék kifizetése a kiváláskor hozott döntés teljesítése volt, ami ezen osztalék kifizetését eredményező, az előzőtől eltérő, másik jogügylet. Ennek a teljesítésnek ezért a Cstv. 40. § (1) bekezdés a) pontja alá vonásához magának az alapügyletnek (a másik határozatnak) az eredményes megtámadása is szükséges lett volna. Enélkül ezt a kifizetést a Cstv. 40. § (2) bekezdése alapján kellett/lehetett volna támadni. A felperes azonban nem terjesztett elő sem a másik jogügylet megtámadására, sem az alperesnek a Cstv. 40. § (2) bekezdése alapján történő fizetésre kötelezése iránti kereseti kérelmet, az elsőfokú bíróság Pp. 237. §-ában írt anyagi pervezetési jogosultsága, és kötelezettsége nem terjedt ki a felperesnek az érvényesíteni kívánt jogtól eltérő alanyi jog érvényesíthetőségére történő felhívására.

Mindezek alapján a felperesnek az alperes 3 330 000 Ft osztalék visszafizetésére kötelezése iránti keresetét jogalap hiányában el kellett (volna) utasítani.

[18] A fellebbezés az elsőfokú ítélet további fellebbezett rendelkezéseinek a megváltoztatására irányulóan megalapozatlan.

[19] Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást a felek nem vitatták, ezért a fellebbezésben foglaltakra tekintettel az ítéltáblának az érdemi döntés fellebbezett részének a felülbírálata során abban a kérdésben kellett állást foglalni, hogy a felperes 4/2021. (02.26.) számú határozatával megvalósult-e a Cstv. 40. § (1) bekezdés a) pontja szerinti törvényi tényállás.

A Cstv. 40. § (1) bekezdés a) pontja szerint két feltétel együttes fennállása esetén érvénytelen az adós által kötött szerződés: a) ha a szerződés vagy más jognyilatkozat az adós vagyonának csökkenését eredményezi, valamint b) ha az adós szándéka a hitelező vagy a hitelezők kijátszására irányult, és a másik fél erről a szándékról tudott vagy tudnia kellett (Kúria Gfv.VII.30.355/2014/13.).

[20] Alaptalanul támadta az alperes az elsőfokú ítéletet arra hivatkozva, hogy az azért megalapozatlan, mivel nem nyert bizonyítást az a felperesi tényállítás, hogy a hitelezők kijátszásának a szándékával alapították meg kiválással a Kft.4-t, fizették ki az osztalékelőleget, majd döntött az alperes az osztalékról.

Az elsőfokú bíróság – az alperes fellebbezési okfejtésével szemben – helytállóan állapította meg (ítéletének a [33] bekezdésében) azt, hogy mivel az alperes az egyszemélyes kft. felperesnek az egyedüli tagja, a 4/2021. (02.26) számú „taggyűlési határozat” és az alapján az osztalék kifizetés esetében érvényesült, és alkalmazni kellett a Cstv. 40. § (3) bekezdésében megfogalmazott törvényi vélelmet, miszerint, ha a gazdálkodó szervezet a tagjával köt szerződést, az (1) bekezdés a) és b) pontjainak alkalmazásában a rosszhiszeműséget vélelmezni kell. Ez pedig azzal a következménnyel járt, hogy a felperesnek a Cstv. 40. § (1) bekezdés a) pontjában írt törvényi tényállási elemek közül a hitelezők kijátszására irányuló szándékot és az ingyenességet nem kellett bizonyítania.

Mivel a Cstv. 40. § (1) bekezdése csak az adós vagyonát csökkentő szerződések és nyilatkozatok megtámadását teszi lehetővé a felperes érdekkörébe esett az, hogy a bíróság

megállapítsa: a keresetével támadott felperesi határozat, kifizetések és adásvételi szerződés következtében csökkent a hitelezők kielégítésére alkalmas vagyona.

A felperesnek azt a kereseti állítását, hogy az osztalék kifizetésekkel 191 800 000 Ft-tal, a gépjármű eladásával pedig 7 000 000 Ft-tal csökkent a vagyona, az alperes – az elsőfokú eljárásban és a fellebbezésében is – csak az utóbbi tekintetében vitatta, illetve tartotta bizonyíthatatlannak. Ennek a fellebbezési hivatkozásnak azonban az elsőfokú ítélet megalapozottsága szempontjából nem volt jelentősége, mivel az adásvételi szerződés érvénytelenségének a megállapítása iránti kereset (a jogerős elutasítása miatt) már nem tárgya a másodfokú eljárásnak. Az elsőfokú bíróság az alperes beismerése folytán pedig eljárási szabálysértés nélkül állapította, hogy a támadott (osztalékról rendelkező) 4/2021. (02.26) határozat és annak a végrehajtása (osztalék kifizetése) csökkentette a hitelezők kielégítésére alkalmas vagyonát.

Azzal pedig, hogy a meglévő vagyonát (pénzeszközét) ingyenesen olyan mértékben csökkentette, hogy abból a kifizetés utáni adófizetési kötelezettségének teljes egészében (még tagi kölcsön kiegészítésével sem) tudott eleget tenni (és emiatt fizetéseképtelenné vált), helytállóan állapította meg azt is, hogy az alperes az osztalék kifizetéséről rendelkező társasági határozattal és az osztalék kifizetéssel kijátszotta a hitelezőit. Ez következik abból, hogy a bírói gyakorlatból, hogy a tagi követelések teljesítése nem hiúsíthatja meg a külső harmadik személy követelésének a kielégítését (BDT2014.3241.).

[21] Mivel a jelen ügyben a Cstv. 40. § (1) bekezdés a) pontja szerinti eredményes megtámadás szubjektív feltételének a vizsgálatakor – a (3) bekezdés alapján – vélelmezni kellett a rosszhiszeműségét, a pernyerteségéhez már az alperes bizonyítási kötelezettsége volt a vélelem megdöntése, annak a bizonyítása, hogy a vagyonsökkenés nem jelentette a felperessel szembeni hitelezői követelések fedezetének az elvonását.

Az alperesnek azt – a kiválási terv és a beszámoló mérlegek adataival alátámasztani kívánt – állítását azonban, hogy a felperesnek a megtámadott ügylettel és kifizetéssel járó vagyonsökkenés után is elegendő vagyona volt arra, hogy hitelezői követeléseit kiegyenlítse, egyértelműen cáfolta a Debreceni Törvényszéknek – a keresetlevélhez mellékelte – 10.Fpk.54/2022/5. számú, a felperes fizetéseképtelenségét megállapító és a felszámolását elrendelő jogerős végzése, amelynek a megállapításait a jelen perben nem lehet vitássá tenni.

[22] A Cstv. 40. § (3) bekezdése szerinti törvényi vélelem megdönthető vélelem. Mivel az alapján abból kell kiindulni, hogy az alperes tudta, vagy kellő gondosság mellett tudhatta, hogy a felperesi határozattal és annak a végrehajtásával a hitelezői igények elől vonja el a társaság vagyonát, az elsőfokú bíróságnak azt kellett vizsgálni és értékelni, hogy a rendelkezésre álló peradatokból a döntéshez szükséges bizonyossággal az ellenkező megállapítható-e.

Az ítéltábla az elsőfokú ítéletben kifejtett azzal az állásponttal értett egyet, hogy az alperes által hivatkozott tények és körülmények nem voltak alkalmasak a Cstv. 40. § (3) bekezdésében írt rosszhiszeműség vélelmének a megdöntésére.

Az alperes alap nélkül sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság figyelembe vette és „saját érveléseként” értékelte a felperes által hivatkozott adóhatósági vizsgálatokról készült jegyzőkönyvek és adóhatósági határozatok megállapításait. A Pp. 263. § (1) és 279. § (1) bekezdésében deklarált szabad bizonyítás elvéből adódóan nincs jogszabályi akadálya annak, hogy a fél egy másik (így egy hatósági eljárásban) keletkezett okiratot használjon fel bizonyításra, és azt a bíróság a perben értékelje.

Nincs jelentősége annak, hogy az adóhatósági jegyzőkönyvek és határozatok tartalmaztak-e olyan megállapítást, hogy a felperes adóelkerülésben vett részt.

Nem vitás, hogy az alperes 2019. július 7-én tudott a korábbi üzleti partnere, a Kft.2, míg 2019. július 12-én a Kft.3-val szemben indult adóhatósági vizsgálatokról és arról is, hogy azokban a felperes a Kft.3 által kibocsátott számlák befogadásával, egy adókijátszással létrejött számlázási láncolat részesévé vált adózóként került az adóhatóság látószögébe.

Az alperes tehát 2021. február 26-án (a 4/2021. számú tagi döntés meghozatalakor) tudta, hogy az üzleti partnereivel szemben az adóhatóság által feltárt adócsalás miatt van adóhatósági vizsgálat van, és azt is, hogy az adóhatóság a felperest abban nem aktívan részvevőnek tekinti.

2021. január 26-án pedig tudott a felperessel szemben a 2019 – 2020. évre vonatkozóan, áfalevonás ellenőrzésére elrendelt adóhatósági vizsgálatról. Mindezekből számolnia kellett annak a lehetséges kihatásaival a felperes adókötelezettségeire.

Nincs kiemelt jelentősége ezért – az elsőfokú bíróság helyes álláspontjával egyezően – annak a hivatkozásának sem, hogy csak a kiválás elhatározása, és az osztalékról való tagi döntés meghozatala után, az adóhatóság határozatából tudta meg, hogy a felperesnek további adófizetési kötelezettsége keletkezett. A Cstv. 40. § (1) bekezdés a) pontjában foglalt „hitelező vagy hitelezők” alatt ugyanis nemcsak azokat kell érteni, akiknek már a vagyonszőkzentést eredményező szerződés vagy jognyilatkozat megtételekor fennállt követelése volt, hanem a felszámolási eljárásban figyelembe veendő összes hitelezőt, illetve a hitelezők még le nem járt, a felszámolási eljárásban figyelembe veendő tartozását (BH2016.120. [29]).

Ezekkel egybevetve az ítéltábla szerint sem fogadható el az alperesnek az a védekezése, hogy azért sem állapítható meg a hitelezők kijátszására irányuló szándéka, mivel a 2020. szeptember 24-én elhatározott kiválást követően is maradt a felperesnek annyi (összesen 436 333 000 Ft) vagyona, ami kétszeresen fedezte az ismert adótartozását, és lehetővé tette az előző évek gyakorlata szerint az alperes részére osztalék kifizetését. Nem fogadható el az a védekezése sem, hogy nem volt előtte ismert az adóhatósági gyakorlat, és a felperessel szembeni határozata meghozataláig ezért nem kellett számítania a felperes további adófizetési kötelezettségére.

Az ítéltábla egyetértett azzal, hogy az alperesnek mint egyedüli tagnak és vezetőnek a vezetői kötelezettségei teljesítése érdekében tisztában kellett lennie a felperes való gazdasági helyzetével, a gazdálkodó szervezet tag-tulajdonosaként tisztában kellett lennie az áfáfizetési kötelezettség és áfalevonási jog szabályaival. A Kft.3-val szembeni adóhatósági eljárásban megismert tényekből pedig számolnia kellett a felperes által jogosulatlanul gyakorolt áfalevonás felperesre hátrányos adójogi következményeivel. Az osztalékfizetésnek (az arról való határozatnak) pedig feltétele, hogy a kifizetés nem veszélyezteti a társaság fizetőképességét és a hitelezői érdeket, amiről az ügyvezetőnek a korlátolt felelősségű társaság taggyűlése felé nyilatkoznia kell (BH2018.201.). Elvárható volt ezért, hogy a felperes meglévő – az alperes magánvagyonától elkülönült – vagyonát a továbbiakban ne csupán a tagi, hanem a hitelezőinek az érdekeit is figyelembe véve kezelje.

Nem iratellenes, kirívóan okszerűtlen vagy logikátlan az ezekből levont az a következtetés, hogy az alperes tudta, vagy kellő gondosság mellett tudnia kellett a felperesi határozat meghozatalakor, hogy a felperes pénzeszközének osztalékként történő kifizetésével a fennálló, vagy később keletkező esetleges hitelezői igények elől vonja el az adós vagyonát.

[23] Mindebből az elsőfokú bíróság mérlegelési hiba nélkül vonta le azt a következtetést, hogy az alperes nem tudta a döntéshez szükséges valószínűséggel bizonyítani azt, hogy 2021.

február 26-án abban a tudatban hozott döntést a felperes vagyonából 188 500 000 Ft-nak a saját részére való kifizetésére, hogy ez a felperes 2022. március 3-án saját maga ellen megindított felszámolási eljárásban figyelembe veendő összes hitelezője érdekeinek is megfelel.

[24] Ebből pedig helytállóan következtetett arra, hogy mivel a Cstv. 40. § (3) bekezdése szerinti törvényi vélelmet nem tudta megdönteni, a támadott felperesi határozat tekintetében a Cstv. 40. § (1) bekezdés a) pontja szerint valamennyi törvényi tényállási elem megvalósult, ezért annak az érvénytelenségét meg kell állapítani. Ennélfogva az elsőfokú bíróság az érvénytelenség jogkövetkezményként megalapozottan kötelezte az alperest 188 500 000 Ft felvett osztaléknak a felperes felszámolási vagyonába történő vissza-, és annak az ítélete rendelkező részében megjelölt mértékű és időponttól járó kamata megfizetésére.

[25] Az ítéltábla a fentekre tekintettel az elsőfokú bíróság ítéletének a fellebbezett részét a Pp. 383. § (2) bekezdés harmadik fordulata alapján részben megváltoztatta, mellőzte az alperes részére 2021-ben történt további 3 300 000 Ft osztalékkifizetés érvénytelenségének a megállapítását, az alperes marasztalásának a főösszegét – 3 300 000 Ft-tal – 188 200 000 Ft-ra leszállította, mellőzte az alperesnek 3 300 000 Ft kamatai megfizetésére kötelezésére, és a keresetet ezekben a részeiben is elutasította.

Az ítéltábla döntésével a felperes további 3 300 000 Ft tekintetében pervesztessé vált, így a felek pernyertességének/pervesztességének az aránya közel 95 – 5%-ra (10 300 000: 198 500 000) változott. Így a felperes az elsőfokú bíróság által megállapított ügyvédi díjból keletkezett bruttó 9 334 300 Ft elsőfokú perköltsége 95%-ára, azaz 8 867 585 Ft-ra, míg az alperes a szintén megállapított bruttó 8 890 000 Ft ügyvédi munkadíj 5%-ára, azaz 444 500 Ft-ra, valamint 149 500 Ft szakértői díj-költségre, összesen 594 000 (444 500 + 149 500) Ft-ra tarthat igényt. Az ítéltábla ezért a kettő egybeszámításával az alperes által fizetendő elsőfokú perköltség összegét – az elsőfokú ítéletet ebben a részében is részben megváltoztatva – a különbözetre, 8 273 585 Ft-ra leszállította, míg – a Pp. 383. § (6) bekezdése alkalmazásával – az alperes által az államnak fizetendő kereseti illeték összegét 1 425 000 Ft-ra (1 500 000 Ft 95%-a) leszállította, a felperes által fizetendő illetékét pedig 75 000 Ft-ra felemelte.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletének a fellebbezett részét a Pp. 383. § (2) bekezdés első fordulata alapján helybenhagyta.

[26] Az alperes fellebbezése 3 300 000 Ft osztalék kifizetés érvénytelenségének a megállapítása, valamint ezen összegben és járulékaiban marasztalása megváltoztatására irányulóan lett eredményes, ezt meghaladóan (a megállapítás mellőzése és 188 200 000 Ft marasztalás vonatkozásában) eredménytelen maradt. Így a másodfokú eljárásban az alperes megközelítőleg 2%-ban lett pernyertes és 98%-ban pervesztes. Az alperes ezért a Pp. 83. § (2) bekezdése alapján köteles a felperes jogi képviselői munkadíjból álló másodfokú perköltségének a pervesztességgel arányos része megfizetésére.

Az ítéltábla a perköltségként igényelhető ügyvédi díj összegét a felperes által – a csatolt ügyvédi megbízási szerződés szerint – a felszámított 3 500 000 Ft-tól eltérően – az időközben, a 17/2024. (XII. 9.) IM rendelettel hatályon kívül helyezett, de e rendelet 6. és 7. §-ára figyelemmel, a fellebbezés benyújtásának az időpontjára (2024. október 16.) tekintettel a jelen másodfokú eljárásban még alkalmazandó – 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 2. § (2) bekezdése alkalmazásával 3 000 000 Ft + áfa azaz 3 810 000 Ft-ban állapította meg. Ez állt ugyanis arányban a jogi képviselő által a kilencoldalas ellenkérelem elő-és elkészítésével

elvégzett munkával, értékelve azt is, hogy a jogi képviselő abban túlnyomórészt az elsőfokon megtett nyilatkozatait ismételte meg. Az ítéltábla az így megállapított ügyvédi munkadíjnak a felperes másodfokú pernyertességének megfelelő 98%-ában, azaz (áfával) 3 733 800 Ft-ban állapította meg a felperes által igényelhető másodfokú perköltségét.

Az alperes a tárgyi illetékfeljegyzési jog ellenére előlegezte a 2 500 000 Ft fellebbezési eljárási illetéket, ami mellett ügyvédi munkadíjból keletkezett az általa felszámított (az ítéltábla által a tízoldalas fellebbezésével kifejtett munkával arányban állónak elfogadott) 3 500 000 Ft + áfa = 4 445 000 Ft, összesen 6 945 000 (2 500 000 + 4 445 000) Ft másodfokú perköltsége, amelyből a másodfokú pernyertességével arányos 2%-a, 138 900 Ft megtérítésére tarthat igényt. Az ítéltábla ennek a beszámításával a különböztként fennmaradó 3 594 900 (3 733 800 – 138 900) Ft megfizetésére kötelezte az alperest a felperes részére a Pp. 344. § (1) bekezdése szerinti általános teljesítési határidőben.

Debrecen, 2025. február 27.

Dr. Görög Attila s.k. a tanács elnöke, Dr. Riczu András s.k. előadó bíró, Dr. Szűcs Lajos s.k. bíró